

DE POSTRIJDER

DER PROVINCE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
 Een maal „ 3 „
 Een blad afzonderlijk 10 centim.
 De abonneementen zijn vooraf betaalbaar.
 Aankondigingen : 15 centim. per drukregel.
 Reclamen, vonnissen en andere artikelen, vooraan of binnen in 1 frank den drukregel.

Men schrijft in te Tongerewij
H. Collee, uitgever en eigenaar
 van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt
 s woensdags en s zaterdags.

Alle toezendingen van brieven,
 geld of aankondigingen moeten franco
 edaan worden aan den uitgever,
Groote Markt, te Tongeren.

Schouwburg der Concordia
UNIE. — Jonge Katholieke Wacht

Tooneelspel in 4 bedrijven. — Opvoering door de welgekende troep José Max van Brussel.

Zondag van Half-Vasten,
 om 8 ure 's avonds.

TWEEDE BLAD

GENIETEN.

Dat woord is de leuze onzer eeuw. Een mateelooze zucht naar genot beheerscht, bederft, verkantert de hedendaagsche maatschappij. Laat ons genieten! Zoo roepen vele dagbladen der groote steden met hunne talloozeannoncen en ellenlange feestverslagen! Laat ons genieten aldus luidt het wachtwoord der bezogde lieden; daarnaast te arme rijkhalzen uit, en de arbeider, de kleine werklaas en zijne gezellen kwelen zich daarvoor dagen, ja weken lang. Hoe menigmaal wordt niet het zuurverdiende weekloon op eenen Zondagavond opgebrast!

Wij zullen genieten! dat is het woord vol bezieling, hetwelk de jeugd opwekt en zoo menigmaal de jonge lieden met geheimzinnige kracht van het land naar de steden drijft. Dat is het tooverwoord, hetwelk man en vrouw van den huise-lijken haard opjaagt naar de plaatsen van genot. Zucht naar vallooning, zie- daar het kenteken, maar ook de schad- uwerzijds van onzen tijd.

Verre van ons, den mensch eene pae- sende vreugde te willen ontzeggen. Moet de boom somtijds ontpoppen, de machine gesmeerd worden; ook de mensch heeft na flinken arbeid behoorlijke rust, ont- spanning vermaak nodig.

Wat wij echter diep betreuren is de onmatigheid der vreugde, het onbeten- gelde zingenot, die drift om den beker vol bedwelming tot den bodem te willen ledigen, dat geroep het welk met den dag luider schreeuw om zelfvoldaan- heid.

Overdreven zingenot toch brengt ont- zettende schade te weeg in het huizezin, ondermijnt het lichaam en de ziel.

Wanneer men eens ziet, hoe het er bij tal van feesten en partijen toegaat, zoo men eens een kijkje neemt in de herbergen en verenigingen; wanneer men op sommige dagen, bij openbare vermake- lijkheden zijne oogen den kost geeft en het leven beschouwt van een huizezin van ouders en kinderen, van vele kleine handelaars, handwerklieden en arbeiders; dan is men gedwongen te erken- nen, dat deze zucht naar plezier het le-vensgeluk ondermijnt en tal van ont- vredenen moet maken, welke ook niet veel groter inkomens niet kunnen toe- komen; en dat slechts armoede en gebrek de wrange vruchten kunnen zijn van deze genotzucht

HET GEHEIMZINNIG HUIS

(37e VERVOLG.)

Om Betty genoegen te doen, trad M. Merton nog eens de slaapkamer binnen, hoewel hij het nut van eene hernieuwde inspectie niet begreep. Toen hij er echter weer uitkwam, had zijn gelaat eene andere uitdruk- king.

— Wat ik nog vragen wilde, zegde hij, zich tot de kamernid wendende, die was de oude kist gebleven, die in Miss Evering's slaapkamer placht te staan, daar tusschen de vensters?

— Indien hij ooit een menscheijk ge- laat had zijn verschieden, dan was het nu dat van Martina bij deze vraag. Zij liet den deurknop los, ver- bleekte, en eindelijk stotterde zij: — Daar... daar weet ik niets van. Welke kist?

— O, dat moet ge toch wel weten. Het was eene onderwetsche eiken linnenkist, met twee zware heng- sels. Miss Evering placht hare pa- pieren erin te bewaren, ook eenige blikken trommels, een geldkistje en nog eenige andere dingen. Het groote koperen hangslot was altoos afge- draaid.

— Vraag het aan M. Rennie, zegde de meid nerveus. Ik weet van geene oude kisten.

Eensklaps riep Betty: — Een groot koperen hangslot, zegt ge? Wel, dat zou wel hetzelfde kunnen wezen dat nu in de gereed- schappenloods hangt. Daar heb ik er een gezien. Dat weet ik zeker.

— Wil ik het even gauw gaan halen, mijnheer? vroeg Martina, met een plotseling licht in de oogen.

— O, neen, antwoordde de notaris kalm. Als zij jufvr. Betty, — ik be- doel Mevr. Mann, — het wil gaan halen en tevens den ouden timmer

Arbeid, niet vermaak, is de eerste levensnoodzakelijkheid en wat de arbeid als winst aantbrengt, moet eerst voor het noodzakelijke, dan voor het nuttige en eindelijk voor het onschadelijk aangename worden besteed. Al wie deze omkeert, zal noodzakelijk schade en schade oogsten.

Een ander noodlottig gevolg van on- matig genot is dat heir van ziekten en ongemakken, welke daarvan het gevolg zijn. Zeker, ontspanning is noodig; geeft echter de menscheijk te veel toe aan deze blinde drift tot vermaak; weet hij zich niet binnen de palen te houden, weldra zullen zijn lichaam en den geest de straf zijner losbandigheid ondervinden.

Om nog niet te spreken van de tallooze ziekten en sterfgevallen, door onbeten- gelde genotzucht te wege gebracht, behoeft men slechts te wijzen op de nachtelijke dans- en Jasspartijen, welke aan het li- chaam meer krachttinspanning vragen dan het werk in fabrieken of andere zware arbeid er men zal gemakkelijk tot de gevolgtrekking komen dat ook genot- zucht grootelijks schuld draagt van de ontzettende gejaagdheid, zuerwachtigheid en lichaamszwakte onzer dagen.

Nog erger is het gevolg voor het zie- lende. Onmatig zingenot ontzuwt den mensch, verstoppt den geest, maakt het hart ongevoelig voor elke edele aantoon- ning, doelt godsdienstin, stort in de ziel haat tegen God, afgunst jegens en afkeer van den evenmenscheijk, walging van het leven. Van waar die tallooze zelfmoorden! Zij niet wege daarvan de droeve gevolgen der ontverzadiging!

Op de baan van het zingenot gaat men met duizeligeweekende snelheid omlaag. Daar beneden gaapt de afgrond!

Dat alles kan de jeuveer.

De bekende Duitse schrijver Alban Stolz geeft in zijn voortreffelijk volks- boek: *wegwijzer voor tijd en eeuwheid*, de zes volgende punten over het misbruik van sterken drank:

1. De jeuveer maakt arm zoowel den droe kaard als zijn huizezin.
2. De jeuveer brengt twist en tweedracht in de wereld.
3. De jeuveer berooft den mensch van geheugen en van verstand.
4. De jeuveer is de oorzaak van een vroegtijdig verlies zijner lichaamelijke krach- ten, van een verlaafd sterfen.
5. De jeuveer verdorft den godsdienst, de goede zaden en is de wegbereder voor alle zonden.
6. De jeuveer stort den mensch in zijn eeuwige ongeluk.

man verzoeken om eens met mij te komen spreken, dan zal ik u zeer verplicht wezen. Wij moeten deze zaak toch zien op te heideren. Neen, neen, blijf bij mij hier, meisje.

Terwijl nu Betty de kamer verliet, poesterde M. Merton zich tusschen de beide deuren zo, dat Martina onmogelijk ontsnappen kon.

Betty was slim genoeg om niet door de leeskamer te gaan, maar liep vlug door de gangdeur; in den tuin, vond daar den ouden Hawes en ver- zocht hem het groote hangslot te halen, dat zij in de gereedschappen- loods had gezien, en het haar te be- zorgen.

Bevreemd, maar gehoorzaam, keerde de oude man weldra terug met een onderwetsch hangslot in zijne hand en volgde de jonge dame waar zij den notaris had achtergelaten. Hij verklaarde nu dat hij het slot gevonden had in den aangrenzenden tuin, in een bloemperk nabij de muur van het huis, reeds eenige maanden ge- leden:

— Weet ge ook waar het vandaan kwam en hoe het daarheen verzeilde? vroeg M. Merton.

— Neen, mijnheer. Ik raapte het op en hing het bij de andere vodden in de gereedschappenloods. Dat is al wat ik er van weet.

— Dank u. Dat is genoeg.

Toen de oude man groete en de kamer verliet, beschouwde Martina dit als een wenk dat ook zij nu vrij was om zich te verwijderen en zij maakte eene snelle beweging in de richting van de deur. Zoo snel echter was zij niet, of voor zij haar doel bereikte, voelde zij eene zware hand op haren arm.

— Hoho! Gij niet, a s ik u verzoeken mag. Ik heb met u te spreken, — zoer in het bijzonder.

Martina ademde diep en trad terug, blijkaar in de stemming zich tot het uiterste te verdedigen.

Eene nieuwe meststof.

Sedert verscheidene jaren tracht eene duitsehe fabriek eene nieuwe meststof, de photolithe, op de markt te brengen. Volgens de omzendbrieven in overvloed verspreid, bevat die stof van 9 tot 10% potasch en 45 tot 50% zavelzuur, licht oplosbaar in chlorzuur en 3% in fluorzuur. Deze oplosbaarheid in deze twee hoofdzouten is zeer belangrijk, zegt de omzendbrieven, want aldus is de voortdu- rentheid der opslorping door de plant verzekerd en deze trekt niet uit de potasch gedurende den gansen tijd van den wasdom, hetgeen het geval niet is voor de potasche meststoffen van zeer hooge oplosbaarheid.

Ziedaar vele hoedanigheden, voor eene meststof! Maar onderzoeken wij tot hoer- verre zij oprecht zijn. Wat is de photolithe? Het is eene gemalen stof, voortkomende van de uitwerksels der vuurber- gen en 2% potasch inhoudende, oplosbaar in de sterke hoofdzouten. Maar welke is den grond die deze sterke hoofd- zouten inhoudt om dit meststof te kun- nen gebruiken; zulke grond zou over- mijdelijk onvruchtbaar zijn. Ten andere die in hoofdzaak oplosbare potasch be- staat in aanzienlijke hoeveelheden in al onze bebouwde gronden, alzo volgens Petermann, houdt de fijne laag van den beploegden grond van Gembloux per hectaar, op eene dikte van 0,28 c. in kr. Potasch oplosbaar in chlorzuurzout 1910 kil.

Potasch oplosbaar in chlorzuurzout 88,220 kil.

Welk uitwerksel zou dus het bijvoeg- sel van 500 kil. photolithe per hectaar of 50 kil. potasch oplosbaar in chlor- zuurzout op de planten hebben, wanneer er reeds bijna 2000 kil. bestaat!

Wanneer wij aan onze gronden potasch toedienen, is het om er eene onmid- delijke werking door te bekomen en dan moet men gebruik maken van de oplos- bare zouten van Scaasfurth; kamiet, chlorpotasch of potasch-sulfaat.

Maar het is waar dat die meststof ook zavelzuur inhoudt, licht oplosbaar en kostbaar voor de planten. Wieke schoone zweels! Maar niet een larbouwkun- dige heeft ooit gelacht van die stof tot mest te gebruiken, al onze gronden hou- den er onontpuitbare hoeveelheden in en is dus nuttelos er uit Duitschland doen te komen.

Voor het overige, de proeven in de landbouwkundige staten van Duitsch- land gedaan hebben bewezen dat die

van zijn vroegeraan den dag geleegde gemeedelijheid was geen spoor meer overgebleven. Hij had nu zijn wapen gevonden en ging er gebruik van maken.

Als ge denkt dat ik die kist van Miss Evering gestolen heb... begon Martina, op luiden, kijvenden toon. Hij hield zijne hand op.

— Spreek niet voor ge gevraagd wordt, zegde hij.

Maar de meid liet zich den mond niet snoeren.

— Vraag het aan Rennie, niet aan mij, waar de kist gebleven is, zegde zij. Ik weet van geen kist of van geen slot. Alsof men met zoo een zware kist op den loop zou kunnen gaan. Als er iets zoek is, vraag dan Rennie er naar!

Maar onder dit schreeuwen door, hield zij voortdurend hare oogen op de deur, blijkaar met het plan om op het eerste geschikte oogenblik zich uit te voeten te maken.

M. Merton ging naar de deur. Hij opende ze, nam den sleutel er uit en stak dien aan de binnenzijde, draaide hem om en stak hem in den zak.

— Zoo! zegde hij. Nu kunnen wij eens tustig praten. Ik beschuldig u niet, meisje, die kist gestolen te hebben. Ik beschuldig u, dat ge van iets weet, dat hier gedaan is, en dat niet had behooren te worden gedaan, en dat ge onder den duim ligt van iemand anders, iemand die zeker moet te laken is dan zijzelf, om het gebeurde geheim te houden.

— Ik weet niets van de kist, herhaalde de meid. Ik zweer u, mijn- heer...

meststof geene vruchtbare waarde heeft, ziehier ter andere twee uittrekels van een artikel van M. de Molinari, verleden jaar verschenen. De photolithe staat aan de chlorzuur om trent 3% van zijne potasche meststof, maar wel eene sa- menstelling bevattende eene geringe evenredigheid zavelzuur waarvan de plan- ten moeilijkelijk zucht genieten, en verder zegt hij: De landbouwers, zelfs wan- neer zij op zure gronden te werk gaan, hebben niet de minste rede om de photolithe te gebruiken in plaats van de op- losbare potaschzouten van den handel.

Onze arbeiders zijn dus veruitligt, de landbouwers hebben dezelve heu- we meststoffen veroordeeld en het is on- noodig er de proeven van te doen.

Jean BLOUX,
 Landbouw-ingenieur.

ALLERLEI NIEUWS

AANKAAP FERRAT. — Nabij Kasap Ferrat besimdt zich de Vila Polonari, het kasteel waar koning Leopold II in de laatste jaren van zijn leven den winter gijf doorbrengen; daar kwam ook barones Vaughan met hare kinderen. Het bezit van dit kasteel was nu nog steeds betwist; het gerecht zal daarover binnen kort te beslissen hebben.

Het gebouwen is nu gansch verlaten: de ven- sters zijn zonder gordijnen, de lichtebr met een kap behangen, de stoeien en netels overtrokken, alles is er doods. De havigen zijn verwaar- lood; vier en dertig jaren waren er nog twee honderd hoveniers, nu zijn er nog vijf ten hoogste.

De koloniale villa's die wijlen Leopold II in de buurt had laten bouwen voor officieren en ambtenaren die zocht uit Afrika terugkwamen, zijn nu ook verlaten; in den afgelopen winter heeft daar geen enkele koloniale verblijf ge- houden.

In de nabijheid, een weinig ter zij van den verkeerweg bevindt zich ook het gedeelteken dat aan koning Leopold II werd overgheerd door eenige Belgische dagblad-rijvers en enkele eigenaars van het stadje St-Jean-Baullien, op welks grondgebied Leopold's villa stond.

— **HET SCHAFFEN** dat de huisvrouwen lief- hebbers van eene fijne taal des Frappisten Chocoré Vincart gebruiken. Ze weten wat goed is.

— **DE VIER GROOTE STEDEN.** — De vier groote steden van België en hare voorsteden vertegenwoordigen meer dan het vijfde gedeelte der Belgische bevolking.

Indertijd, terwijl in 1856 het cijfer der inwoners van die gemeenten slechts 25,810 be- droeg, kwam dit cijfer tot 1.571.387 in 1910.

Ziehier de vergelijkende cijfers voor de vier steden:

Antwerpen en voorsteden in 1856, 117,482 inwoners; in 1910, 398,255 inwoners.
 Brussel en voorsteden in 1856, 250,503 inwo- ners; in 1910, 750,547 inwoners.
 Gent en voorsteden in 1856, 118,045 inwo- ners; in 1910, 210,428 inwoners.
 Luik en voorsteden in 1856, 149,690 inwo- ners; in 1910, 242,357 inwoners.

Het zijn zoo niet de teken zelf dan wel hare voorsteden die zich op buitengewone wijze hebben uitgebreid en bevolkt.

— **INDIEN HET VOEDSEL** u tegen- strijd, indien zij geenen lustlust hebt, indien gij de toeg beladen en het hoofd zwaar hebt, neemt eenige anti-slijmach- tige Walthery Pillen en gij zult eelust, kracht en volmaakte spijsvertering ter- rug vinden. 1 fr. de doos.

— **BUUR LEVEN.** — Spreekende over den daren tijd, herinnert *« De Gazette van Eekloo »* het gekende spreekwoord: « Stijf uw tering. Naar uw tering. Of uw tering. Krijgt de tering. Het blad zegt u onder andere: « Het leven is duurder, stellig; doch meest » altijd omdat wij het ons allen zelf duurder » maken.

« Met loonen en traktementen, zoals tegen- » waardig, waren onze ouders, nu nog veel » zeker er omte van rouders of korten tijd rijk » of inker wettelijk geweest, nu, eilias, bij- » van de meesten — *« Gros Jan comme devant »* — magere Jan als te voren. » Dat mag met eens overwegen worden — zeker is het dat de menscheijk aanspraak » maken op een soort van plezier dat veel kostlijker is dan dat waar onze voorouders geenoegen en tevredenheid in vonden, en ze waren daarom niet minder gelukkig dan wij.

— **DE SCHEFFE HOOFDPIJN**, die duizelingen, en de ongesteldheden voortgebracht door de fluiten en de vochten worden altoos genezen in korten tijd door de anti-slijmachtige Walthery. — 1 fr. de doos.

— **OVER DEN ATLANTISCHEN OCEAAN.** — Harry Antwood, die zoals men weet den Oceaan over wil vliegen, heeft aan een New-Yorkse dagbladschrijver verklaard, dat hij thans klaar is.

Hij bestuurt nu den overtocht, die in Mei zal plaats hebben. Hij zal met zijn waterdijg- van de Oostkust van New-Foundland ver- trekken en koers zetten op de Westkust van Ierland, zijnde eenen afstand van 1800 mijlen, die hij in 30 uren hooft af te vliegen.

Hij zal ben-venen twee helpers, essence inne- men voor 900 a 1000 kilom. Op zijnen weg lig- gende schepen zullen hem dan de noodige brandstof leveren om de transatlantische vlucht te kunnen voortzetten.

Antwood is zeker van de zegepraal.

— **Zwakke lieden bleek van keur.** Neemt om u meer op te beuren. 't Beste middel wijf beroemd. Samson-Kina wordt t genoemd.

Samson-Kina. Zuivere Kina wijf, Jaques Neefs, Antwerpen.

— **In den wijnkelder? herhaalde M. Merton ongelovig.**

— Ja, ik zweer u.

Zich herinnerende dat hij de deur van dien wijnkelder dezen zelfden namiddag opengebroken had, mocht M. Merton inderdaad wel deze ver- zekering betwijfelen. Maar Martina knikte heftig met het hoofd.

Ik zeg de waarheid, zoo waar- achtig als ik hier sta, zegde zij.

Hij keek haar scherp aan. Ja, zij scheen inderdaad te goeder trouw te spreken. Vlug ging hij naar de deur.

— Kom dan oogenblikkelijk met ons mee, zegde hij. En als ge mij de waarheid gezegd hebt, en ge kunt het bewijzen, dan zult ge er geen spijt van hebben.

Er was geen verzet mogelijk onder den greep van zijne krachtige hand. Zwijgend daalden zij alle drie de trap af, verlieten door de achterdeur het huis, gingen eerst door den eenen, dan door den anderen tuin, en zoo door de opengebroken deur het aan- grenzende huis in.

XXII.

Even zijwendend nog, kwamen zij in den wijnkelder, waarvan de deur in de afgebroken scharnieren hing.

— Zoo. Wat nu? vroeg M. Merton, scherp rodkijkend in de ruimte, waar niets te bespeuren was dan de flesschenrekken en de ledige vaten.

Martina scheen zeer onwillig. Maar Betty had iets opgemerkt: een lossen tegel onder haren voet. En wat nu verder volgde, was het werk van weinige minuten. De losse tegel werd opgetild en verwijderd; de andere, die blijkbaar kortselings ver- wijfend en niet met kalk bevestigd waren, volgden. Doch onder een weinig aarde, die men wegwierp, stiet men op iets hard.

— Daar is zij! Daar is die kist! Ziet ge wel! riep Martina, zoodra er aarde genoeg verwijderd was om de houten onderlaag door te laten.

— Haal een licht, zegde M. Merton. Maar, zich herinnerende met wie hij te doen had, liet hij er op volgen: —

— **GROOTHANDEL IN WIJNEN.** — Gh. Gauthier, Ir cru Bourgeois Supé- rieur van St-Estéple, eigendom der Naamlooze Maatschappij, oud Huis Léon & Jules HYE DE CROM, wordt bijzon- der aan de Heeren Wijnhandelaars an- bevelen. Château Gauthier werd in 1906, dank aan de zorgvuldige teelt, met den eersten prijs bekroond op de Land- bouwtentoonstelling van den Médoc.

Voor prijzen, beleeft verzoek zich te wenden aan den zedel der Maatschappij te Gent of aan Château Gauthier, St-Estéple, Médoc, Frankrijk.

N. B. — De aandacht der Heeren Wijn- handelaars wordt er op gevestigd dat Château Gauthier enkel enich is met het brandmerk van 't kasteel.

Niet te ver warren met andere wijnen van denzelfden naam die niets gemeen hebben met de Médocwijnen en niet a/s CHATEAU Gauthier mogen verkocht worden.

— **KUNSTVOORWERPEN.** — HUW- LIJKSCHENKEN. — BRONZEN VAN BAU- REIXNE.

Marmers, Schilderijen, Sévres, Saxe, Copenhagen (echtheid gewaar- borgd). Kleine meubels.

Paul Guastalla, 39, Koninklijke straat, Brussel. — Telefoon 4925.

— **FOUNTENPENNEN** van af 0.50 fr. Met goude pen van af 4.75 fr. Boekhandel COLLEGE, Tongeren.

— **Migraine, hoe te- en tand- pijn te verlichten.** — De goede logster zijn deze, die gevoed zijn met *«socht Gauthier»* 1 en 2 fr. de doos van 6 en 15 bij twee apotheker. Zoonst, wendt u tot de apothek Gauthier, Mechelen.

— **Belangrijk bericht.** — Bij uw bezoek te BRUSSEL, koopt uwe juwelen, Groenese marktstraat, 33, HUIS CAMPOTOSTO, gesticht in 1856.

Horlogien in allen aard met grooten afslag.

— **HENNEN LEGSTERS.** — De goede logster zijn deze, die gevoed zijn met *«socht Gauthier»* 1 en 2 fr. de doos van 6 en 15 bij twee apotheker. Zoonst, wendt u tot de apothek Gauthier, Mechelen.

Neen, blijf hier, ik zal er zelf een halen.

Hij had dien namiddag, toen hij met den timman hier binnendrong, eene kaars gebruikt om in de donkere hoeken te kunnen zien. Die had hij in den gang buiten den kelder laten staan. In een oogwenk had hij ze gehaald en aangestoken, en boog hij zich over de uitgraving.

Martina, die, als door eene zonde- linge woede gedreven, hard had medegewerkt, zelfs met hare handen de aardewitgewoeld had, lag geknield bij de opening, bevend, schier wezenloos van angst.

Betty, die zich had bepaald tot het aanvallen van de haar toegereikte tegels, stond een weinig achterwaarts en sloeg gespannen den nolaris gade.

M. Merton was in de holte getre- den en stond op het dekfel van de kist. Hij keek op en zegde:

— Mevr. Mann, ik geloof dat wij het nu beter zonder u kunnen gedaan krijgen, want er valt nog heel wat te graven en daarbij kunt ge ons toch niet behulpzaam zijn. Het zou ook jammer wezen voor uwe kleederen.

Maar als ge mij nog eene spade kunt halen, zonder iemand hierheen te laten komen of aan iemand iets te zeggen, dan zou ik zeer verplicht zijn. Het liefst zou mij dan wezen dat gij naar de andere dames terug- keert en haar verzoekt om met de twee niet op mij te wachten.

Hij sprak zoo kalm en zonder een spoor van gejaagdheid, dat Betty niet wist wat zij van zijne houding te denken had.

Evenwel gaf zij onmiddelijk aan zijne instructies gevolg, haalde van den timman nog eene spade, bracht die bij M. Merton, die buiten de kelderdeur op haar wachtte, ging vervolgens de aardvlecken van hare handen wasschen, en keerde naar de leeskamer, waar de twee reeds was aangebracht en Ursula en Lady Marcia in gesprek zaten met den secretaris en mevrouw Lumley.

(Wordt voortgezet).